

สรุป

1. ผลของการกระตุ้นเพื่อเพิ่มอัตราการตกไข่โดยการฉีดฮอร์โมน PMSG และ HCG ในระดับ 100, 50 I.U. ตามลำดับ ทำให้กระต่ายสาวมีการตกไข่มากกว่าในกลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.01$)
2. ผลของการกระตุ้นเพื่อเพิ่มอัตราการตกไข่ ไม่ทำให้ขนาดครอกของกระต่ายในกลุ่มที่ฉีดฮอร์โมน PMSG และ HCG แตกต่างจากกลุ่มเปรียบเทียบทางสถิติ ($P > 0.05$)
3. จำนวนตัวอ่อนที่ตายในระหว่างการอุ้มท้องในกลุ่มที่ฉีดฮอร์โมนเพื่อกระตุ้นการตกไข่ เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ขนาดครอกไม่เพิ่มขึ้นแตกต่างจากกลุ่มเปรียบเทียบ
4. ตัวอ่อนที่ตายในระหว่างการอุ้มท้อง มีสาเหตุมาจากภายในปีกมดลูกทั้งสองข้างมีพื้นที่จำกัด ไม่สามารถรับการฝังตัวของตัวอ่อนได้ทั้งหมด มีการตายมากขึ้นเมื่อมีการแก่งแย่งกันทำให้พื้นที่จำกัดมากขึ้น ตัวอ่อนจะตายมากในระยะแรก ๆ ของการอุ้มท้อง คือ จะตายในระยะ 10 วันมากกว่าในระยะ 20 หรือ 30 วัน
5. อัตราการผสมติดของกระต่ายในกลุ่มที่ฉีดฮอร์โมนและกลุ่มเปรียบเทียบไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ ($P > 0.05$) อัตราการผสมติดทั้งสองกลุ่มอยู่ในระดับร้อยละ 80
6. การอุ้มท้องของแม่กระต่ายมีระยะเวลาอยู่ระหว่าง 29-32 วัน และมีค่าเฉลี่ยประมาณ 30 วัน การฉีดฮอร์โมน PMSG และ HCG ไม่มีผลต่อระยะเวลาในการอุ้มท้องของแม่กระต่าย
7. การฉีดฮอร์โมน PMSG และ HCG ในระดับ 100, 50 I.U. ก่อนการผสมตามวิธีการทดลองไม่ทำให้พฤติกรรมการยอมรับการผสมจากตัวผู้ของกระต่ายสาวแตกต่างจากในกลุ่มเปรียบเทียบ
8. น้ำหนักตัวของลูกกระต่ายเมื่อแรกคลอดจะเป็นแบบผกผันกับขนาดครอก แม่กระต่ายที่มีจำนวนลูกต่อครอกสูง จะทำให้น้ำหนักตัวลูกต่ำและอัตราการเจริญเติบโต ความแข็งแรงของ

ลูกกระต่ายก็มีความผกผันกับจำนวนลูกตอครอกในลักษณะเดียวกัน

9. ผลของการฉีดฮอร์โมน PMSG และ HCG ในกระต่ายสาวในระดับ 100, 50 I.U. ตามลำดับ และในกลุ่มเปรียบเทียบต่อพฤติกรรมการเลี้ยงลูก จำนวนลูกที่เลี้ยงรอด ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ ($P > 0.05$)

10. ผลของฮอร์โมน estradiol-17 β และ progesterone ในกระต่ายเลี้ยงลูก พบว่าแม่กระต่ายที่ฉีดฮอร์โมน estradiol-17 β จะมีอัตราการเลี้ยงลูกรอดสูงกว่าในกลุ่มเปรียบเทียบ และในกลุ่มที่ฉีดฮอร์โมน progesterone จึงควรจะมีการศึกษาขั้นต่อไป